

M^1

1

6

11

16

2

7

12

17

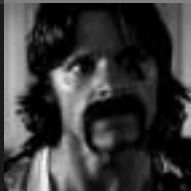
3

8

13

18

4

9

14

19

m^3

5

10

15

20

y^7

i^4

21

26

31

36

22

27

32

37

23

28

33

38

k^5

24

29

34

39

r^6

25

30

35

Peter Stormare — německý nihilista říznutý ruským kosmonautem

Jak pozorný čtenář nadpisů jistě bystře vydedukoval, Peter Rolf Stormare je národností Švéd. Tělo své matky opustil 27. srpna 1953 a dosud, narozdíl od většiny z nás, spokojeně žije.

Aby taky ne! Za jedenáct let působení na prknech, která znamenají svět, konkrétně na lakovaných fošnách Královského divadla ve Stockholmu, si dokázal svým hereckým umem vydobýt post jednoho z nejuznávanějších skandinávských divadelních herců a režisérů. Už to by leckomu z nás jistě stačilo, ne tak chamtivému Stormarovi. Jako správný Švéd se svými širokými rameny dokáže prostě protlačit všude, dokonce i na celuloid. A tak se v roce 1996 zjevuje filmovým divákům jako málomluvný psychopat Grimsund, který těžko snáší svědky a výlevy svého užvaněného partáka (Steve Buscemi), ve dvouoscarovém trháku *Fargo*. Za to, že o sedm let dříve pod zámkou přetékajícího diáře odmítl roli v existenciální retro gangsterce *Millerova křižovatka* bratří Coenových, ho dotyčné duo potrestalo jeho posud největší rolí. Tak už to chodí, řekl by jistě Kurt Vonnegut, jr., a měl by sakramentskou pravdu. Nohsledovala role Dietra Starka, který tak dlouho škádíl malá dinosaurky ze Špílbergova *Ztraceného světa* elektrickým proudem, až se utrhli (elektřina je svině, milé děti), a rolíčka v nepříliš vyvedeném pokusu o "neonoir" (nebo co to vlastně bylo) *Ruce od krve*. V roce „tři“ Stormareovy závratně stoupající herecké kariéry, tedy v roce 1998, se s ním doslova roztrhl jutový pytel a svou ostře řezanou tvář zaútočil hned na několika frontách. Pomineme-li ani ne dvouminutový výstup ve willižovštině *Mercury*, zopakoval si toho blaženého roku svou spolupráci s Coenovci úchylnou minikreací vůdce německých nihilistů alias pornoherce Uliho (právě z jeho úst pochází kouzelná hláška: „Ich bin expert.“) a zhmotnil ruského kosmonauta Lva Andropova vítězícího silou svých paží nad záłudnostmi americké hi-tech v apokalyptickém hitu *Armageddon*.

Dosavadním vrcholem Stormareova působení filmového úchyla je potom rok starší Dino Velvet, charismatický S/M režisér a estét krutosti z Schumacherova filmu *8mm*. No, a tím bychom, milé děti a vážení čtenáři, mohli skončit. Švédák Stormare na nás bude dál vydělávat kopu prachů, ale my, filmoví fajnšmekři, mu to nebudeme zazlívát a budeme se spokojeným výrazem ve tváři solit za Wendersův *The Million Dollar Hotel* a Trierův palmoidní muzikál *Dancer In The Dark*, jen proto, abychom alespoň na chvíli spatřili jeho árijský profil.

Steve Buscemi — ozdoba hollywoodských velkorozpočtových filmů

Obsazován zejména pro svůj zjev a pro charisma, díky němuž je schopen přilákat do kin i odpůrce těchto filmů. Trpí syndromem Prodejná Děvka, jako terapii vyhledává postavy v nezávislých amerických filmech s nízkou úrovní (většinou). Konečným lékem měl být jeho režijní počín *Trees Lounge* (1996), diagnóza však byla natolik kritická, že ani tento pokus nevyšel. Lze jej označit naopak za kontraproduktivní: Buscemi zde přiznal další chorobu, svoji výraznou náklonnost k chlastu. Zdrčen neúspěchem, vrhnul se naplno do bažin zatuchlé komerce a přijal roli v blockbusteru *Armageddon*. I sem se však snažil zanést hnělou intelektuálních ambicí a nebohé producenty donutil k nejspíše intertextuální hře spočívající v parodii známé scény z Kubrickova *Doktora Divnolásky*. Vtip byl pochopen jen jemu podobnými jedinci (tzv. intelektuální ambicionisté), zatímco my zdraví jej chápeme v jeho prvoplánovosti a neskonale se bavíme. Scéna, v níž mezi vyzábými stehny svírá pýchu civilizace - jadernou pumu -, patří k nejlepším (jak v *Armageddonu*, tak v jeho filmografii).

Do srdcí obdivovatelů akčních hrdinů se zapsal také účastí na dalším velkorozpočtovém trháku *Con Air* (1997). Pod vidinou vysokého honoráře zde ztvárnil postavu Garlanda Greena, pedofilního vraha se specializací na dívky do deseti let. Jeho šilený smích provázející pád letadla, jehož je pasažérem, spolu s propadnutím šilenství na vzdáleném asteroidu (*Armageddon*), vykazují značné známky otupělého cynismu. Buscemiho mimikry a patolízalství jej donutili oslovit i další, poměrně malou, cílovou skupinu - tzv. eightiesáky. V nich se snažil vyvolat nostalgii postavou žida Davida ve skvělém filmu *Piseň pro nevěstu* (*The Wedding Singer*, 1998). Mimikrou mu tentokrát byla obří nakulmovaná patka a fidži.

Za kolaboraci s Hollywoodem byl po zásluze „odměněn“ bratry Coenovými v arcidíle *The Big Lebowski*. Psovi psí smrt, řekl by někdo. V současné době proradný Steve chystá útok na další nebohé oběti ve zfilmované verzi počítačové ságy *Final Fantasy*.

Christopher Walken — Oscar za vystřelenej mozek

Narodil se v roce 1943 jako Ronald Walken. Kolik z nás už podobnou situaci zažilo. Tu nejistotu. Budu jednou ten Christopher Walken, ten slavný americký herec, nebo budu velká nicka (jako jsou všichni ti, co se nejmenují Christopher Walken) a tím slavným Christopherem Walkenem se stane někdo jiný? Naštěstí pro Ronalda a naneštěstí pro nás ostatní (Christopher Walken může být prostě jen jeden) se tyto obavy ukázaly jako liché. Ve dvaceti letech si totiž pro sichr změnil křesní jméno na Christophera, a tím se v podstatě datuje začátek kariéry slavného amerického herce Christophera Walkena. A jaký to tedy vlastně herec je, ptá se jistě čtenář štoura a míří tím k samotnému jádru tohoto miniprofilu. Takže, pane Štoura, Christopher Walken je herec, jemuž výrazná fyziognomie obličeje umožňuje hrát ty nejroztodivnější charaktery, jaké si jen scenárista dokáže vymyslet.

Bondovský padouch Max Zorin chystající se zničit Silicon Valley z *Vyhlídky na vraždu*, Johnny Smith nadaný po pětiletém kómatu schopností vidět budoucnost v kingovsko-cronenbergovské fúzi *Mrtvá zóna*, nájemný zabiják přistěhovalců z Evropy Nathan D. Champion v demytizujícím westernu *Nebeská brána* (mimochoodem jeden z největších propadáků všech dob), mafián Frank White z *Krále New Yorku* či nelitostný anděl Gabriel v prvním a druhém dílu boží *Boží armády*. To všechno jsou postavy, které poměrně přesně postihují Walkenův herecký naturel. Postavy individualistické s psychikou silně vychýlenou od normálu a v rámci možností i drsné. A taková je i jeho dosud největší herecká příležitost, postava ocelářského dělníka alias vyřinutého vietnamského veterána v Ciminově protiválečné fresce *Lovec jeleňů* oceněné sedmi zlatými figurkami s mečem (pozorný čtenář nadpisů jistě pochopil, že jde o slavné Oscary, a že jednoho z nich vyžral i neméně slavný americký herec Christopher Walken).

Ale nejen velkými rolemi živ je člověk, natož když se jedná o slavného amerického herce Christophera Walkena. Objevuje se jako kapitán Koons v *Pulp Fiction - Historkách z podsvětí*, aby předal malému Bootchovi zlaté hodinky, které už mnohým prošly, v *Pravdivé romanci* se blýskne v roliče sicilíanského antikrista, jeho štěk démonického deratizátora Caesara patří k nemnoha kladům *Honu na myš* a v Burtonově *Ospalé dřevě* zdařile hraje hlavu bezhlavého jezdce (reminiscence na nepoměrně větší, byť podobně expresionistickou roli Maxe Schrecka v *Batmanově návratu*). A já se ptám sebe, svých rodičů a prezidenta Havla: Proč nejsem Christopher Walken?

Ted Raimi — nenápadný zabiják v cití kůži

Ted Raimi je nejmladší z bratrů Raimiů (nejstarší Ivan Raimi je doktor a dokonce umí i psát - podílel se na scénáři filmu *Darkman*; druhý ze tří bratrů, a pravděpodobně ten nejslavnější, je Sam Raimi, scenárista, režisér a producent). První hereckou příležitost získal ve svých dvanácti letech v „rodinném“ filmu *Smrtelné zlo* (produkovaném a vytvořeném jeho bratry). Během své dosud neukončené kariéry měl možnost zahrát si snad všechno - od paranoidního blázna po specialistu CIA (ve *Hře patriotů* s Harrisonem Fordem), od roztomilého stydlivého důstojníka na ponorce po roztomilého nenápadného brutálního zabijáka.

Pokud začneme u jeho neznámějších rolí a projevů, musíme zabrousit do televize. Snad každý zná *Xenu* a kdo ji neviděl, alespoň o ní slyšel. Snad každý, kdo viděl *Xenu*, všiml si Joxera Velikého, kterého hraje právě Ted Raimi (pokud nepatříte mezi tyto jedince, nic si z toho nedělejte, o moc jste nepřišli). Jeho postava je téměř neschopná samostatné existence, ačkoli je nutno přiznat, že se o samostatnou existenci snaží. Raimi pak hrál Joxera i v *Herkulovi* a zároveň zosobnil Joxerovo zlé dvojče Jetta, krále vrahů, a Joxera z alternativního vesmíru. Tady už se poněkud blíží svým obvyklým rolím. Ale ještě než k nim přistoupíme, zůstaneme v televizi, v seriálu *Strážce moře*. Už v úvodních titulcích se před námi objeví promočený a se šnorchem a těžko říct, zda jiná scéna vystihuje jeho postavu lépe. Je to nenápadný, nesmělý, ale rozhodně velmi inteligentní důstojník pro komunikaci na hyperextramoderní ponorce. Nejenže mu komunikační sluchátka s mikrofonem sluší, ale umí také spoustu jazyků. V seriálu ho slyšíme mluvit španělsky, francouzsky, německy, mandarínsky, vietnamsky a japonsky (těžko říct, proč na ponorce v roce 2032 někoho takového vůbec drží, zvláště vzhledem k dnešní „globalizaci“ a „amerikanizaci“ a „...zaci“, ale rozhodně zde působí jako jedna z těch rozverných zvířátkovitých postav typu Data ve *Star Treku*, kterými se to v amerických sci-fi seriálech obvykle jen hemží). A aby té televize nebylo málo, hostoval ještě v takových lamačích peplemetrů jako je *Pobřežní hlídka*, *Městečko Twin Peaks*, nebo legendární a všudypřítomný *Alf*.

A teď už ty slibované obvyklé role. Snad nejkultovnější je Skinner. Člověk od pohledu milý, neškodně vyhlížející, ale se zvláštní zálibou ve vraždění lidí a jejich následném svlékání z kůže. Pokud někdo ví, jaké to je být v cizí kůži, pak je to právě Ted Raimi. Samozřejmě se znovu objevil i ve *Smrtelném zlu*, a to v dílu třetím, *Armádě temnot*. Tady vytvořil hned několik malých rolí.

Raimi prohlašuje, že rád hraje zloduchy a podivíny, protože takové herecké příležitosti považuje za výzvu. A řekněme si to narovinu: ponorková uniforma či prapodivné brnění mu sice jdou k pleť, ale cizí kůže a vražedné úšklebky mu sluší ještě víc.

Willem Dafoe alias Elias, Ježíš, Caravaggio, hladový telefonující mladík a (především) Bobby Peru

Militantní romantici klečící na kolenou a objímající celý Vietnam zatlačí slzu do oka a zklamaně potáhnou z hlavně em šestnáctky něco dehtu a THC. „Na něm přece není nic úchylného!“ Nejinak asi reagují i religiozní sexisté. Ale každý, kdo zná Lynchovu *Zběsilost v srdci* (1990), se slizce usměje.

Je to tak, moji milí: Charismatický Dafoe, který exceloval jako karakterní kladák Elias ve Stoneově *Četě* (1986) a který ve Scorseseho *Posledním pokušení Krista* (1988) přesvědčil i zaryté homofoby, že Ježíšek přikurtovaný k břevnu je proklatě sexy, ukázal svou pravou tvář až pod Lynchovou sadisticko-poetickou režisérskou taktovkou. Pro mě Dafoe je a bude Bobby Peru. Čistý hnus. Sigourney Weaverová v kalhotkách (a že jsem si ji nejednou pouštěl po jednotlivých frejmech) na Bobbyho lascivní knírek ani zdaleka nemá. Dafoe překvapil. Fanyanky hystericky pořvávaly a (vesměs nepřesvědčivě) zakrývaly své očividné vzrušení. Mokrě sedačky je prozradily. Elias je mrtev! Ježíška ukřižovali! A Willem Dafoe se zbláznil...

Pryč jsou hluboká kukadla. Pryč je plakátová přitažlivost. Bobby Peru je tím nejhnusnějším, co se na začátku devadesátých let na plátně objevilo. Stovkové hřeby nahradil dlouhými špinavými nehty, pohled spálený hořícím napalmem naplnil ekhhaftózní hypersexualitou. Tymolínový úsměv vyčenzoval za dentistickou noční můru.

Bobby Peru se *Zběsilostí* valí s razancí hurikánu Mitch – je hypertrofovanou karikaturou hispánského sexuálního a životního labužníka, smrdutou kombinací Medvídku Pú, Čikatila a hochů z *The Platters*. Jeho výstup je zpočátku předehrou k jedné nejsilnějších sexuálních scén v dějinách filmu – Bobby přepadá Lulu, hlavní hrdinku, v jejím motelovém pokoji. Tlačí jí ke zdi, vráží jí jeden ze svých špinavých prstů do rozkroku. Nehet je nehet... „Say: Fuck me... fuck me.... fuck me... fuck me...“ Diváci zvrací, zděšená Lulu začíná přirážet a Bobbyho sípavý šepot se dynamicky stupňuje. Detailní záběr Bobbova zčernalého chrupu nenechává nikoho na pochybách, že tenhle hoch má zubní kartu ve čtyřech svazcích.

Pointu scény nemá smysl prozrazovat. Kdo viděl, viděl, kdo neviděl, ať to zkoukne. Pointu Bobbova excelentního hnusáctví a humusáctví prozradit lze – je jí smrt. Samozřejmě. Smrt velkolepá, absurdní a hnusná. Jak se hodí. Rozstřílený Bobby Peru dopadá na vlastní brokovnici, v agónii mačká spoušť. Ustřelená hlava zamíří k Pánubohu, aby se posléze rozprskla v krvavou haši. Satan už čeká. Cituje z Bible. Ale není to Saddám, s kým bude souložit...

A Willem Dafoe? Žije dál. Obávám se ale, že něčeho takového se u něj už nedočkáme. To totiž skutečně byly mimikry.

Crispin Glover — největší úchyl Hollywoodu

Pro Gloverovo mistrovství by musela oscarová ceremonie vymyslet speciální kategorii. Mohla by se jmenovat „cena za přínos o úlety mimo tradiční normy“. Kdo si jej jednou prohlédne, nikdy na něj nezapomene. Krev mu bude tuhnout v žilách při pohledu na ta muka a napětí, s jakými odřikává Crispin Glover své repliky. Když mluví Crispin Glover, jako by se zastavil ve filmu čas příběhu a divák sledoval jen jeho příběh. Rozvíbruje bránice, nervy v mozku a míše, svými pohyby vyvolává hypnotické čaro podobné mámení fakirovy tančící kobry.

Především je mezi všemi vážnými herci Ameriky na svůj mladý věk superlegrační. Je super... až tak, že režiséři a producenti nevědí, co s ním. Ale Glover má už předem vybraný cíl na své „pouti“, v obojím smyslu slova. Tento nejprve úchyl a až pak herec, režisér, příležitostný zpěvák, hudebník a spisovatel, specialista na excentrické výstupy, byl rodiči nucen prostituovat v sitcomech, a tak si na svou nenáviděnou rodinu vymyslel, že jakmile se osamostatní, stane se černou ovčí celá familie a nenechá na jejím seriózním jménu chlup čistý.

Slavným se stal zřejmě až díky svému pojetí postavy nervózního a frustrovaného otce Martyho MekMouchy v prvních dvou dílech komerč-

Willem Dafoe alias Elias, Ježíš, Caravaggio, hladový telefonující mladík a (především) Bobby Peru

Militantní romantici klečící na kolenou a objímající celý Vietnam zatlačí slzu do oka a zklamaně potáhnou z hlavně em šestnáctky něco dehtu a THC. „Na něm přece není nic úchylného!“ Nejinak asi reagují i religiozní sexisté. Ale každý, kdo zná Lynchovu *Zběsilost v srdci* (1990), se slizce usměje.

Je to tak, moji milí: Charismatický Dafoe, který exceloval jako karakterní kladák Elias ve Stoneově *Četě* (1986) a který ve Scorseseho *Posledním pokušení Krista* (1988) přesvědčil i zaryté homofoby, že Ježíšek přikurtovaný k břevnu je proklatě sexy, ukázal svou pravou tvář až pod Lynchovou sadisticko-poetickou režisérskou taktovkou. Pro mě Dafoe je a bude Bobby Peru. Čistý hnus. Sigourney Weaverová v kalhotkách (a že jsem si ji nejednou pouštěl po jednotlivých frejmech) na Bobbyho lascivní knírek ani zdaleka nemá. Dafoe překvapil. Fanyanky hystericky pořvávaly a (vesměs nepřesvědčivě) zakrývaly své očividné vzrušení. Mokrě sedačky je prozradily. Elias je mrtev! Ježíška ukřižovali! A Willem Dafoe se zbláznil...

Pryč jsou hluboká kukadla. Pryč je plakátová přitažlivost. Bobby Peru je tím nejhnusnějším, co se na začátku devadesátých let na plátně objevilo. Stovkové hřeby nahradil dlouhými špinavými nehty, pohled spálený hořícím napalmem naplnil ekhhaftózní hypersexualitou. Tymolínový úsměv vyčenzoval za dentistickou noční můru.

Bobby Peru se *Zběsilostí* valí s razancí hurikánu Mitch – je hypertrofovanou karikaturou hispánského sexuálního a životního labužníka, smrdutou kombinací Medvídku Pú, Čikatila a hochů z *The Platters*. Jeho výstup je zpočátku předehrou k jedné nejsilnějších sexuálních scén v dějinách filmu – Bobby přepadá Lulu, hlavní hrdinku, v jejím motelovém pokoji. Tlačí jí ke zdi, vráží jí jeden ze svých špinavých prstů do rozkroku. Nehet je nehet... „Say: Fuck me... fuck me.... fuck me... fuck me...“ Diváci zvrací, zděšená Lulu začíná přirážet a Bobbyho sípavý šepot se dynamicky stupňuje. Detailní záběr Bobbova zčernalého chrupu nenechává nikoho na pochybách, že tenhle hoch má zubní kartu ve čtyřech svazcích.

Pointu scény nemá smysl prozrazovat. Kdo viděl, viděl, kdo neviděl, ať to zkoukne. Pointu Bobbova excelentního hnusáctví a humusáctví prozradit lze – je jí smrt. Samozřejmě. Smrt velkolepá, absurdní a hnusná. Jak se hodí. Rozstřílený Bobby Peru dopadá na vlastní brokovnici, v agónii mačká spoušť. Ustřelená hlava zamíří k Pánubohu, aby se posléze rozprskla v krvavou haši. Satan už čeká. Cituje z Bible. Ale není to Saddám, s kým bude souložit...

A Willem Dafoe? Žije dál. Obávám se ale, že něčeho takového se u něj už nedočkáme. To totiž skutečně byly mimikry.

Crispin Glover — největší úchyl Hollywoodu

Pro Gloverovo mistrovství by musela oscarová ceremonie vymyslet speciální kategorii. Mohla by se jmenovat „cena za přínos o úlety mimo tradiční normy“. Kdo si jej jednou prohlédne, nikdy na něj nezapomene. Krev mu bude tuhnout v žilách při pohledu na ta muka a napětí, s jakými odřikává Crispin Glover své repliky. Když mluví Crispin Glover, jako by se zastavil ve filmu čas příběhu a divák sledoval jen jeho příběh. Rozvíbruje bránice, nervy v mozku a míše, svými pohyby vyvolává hypnotické čaro podobné mámení fakirovy tančící kobry.

Především je mezi všemi vážnými herci Ameriky na svůj mladý věk superlegrační. Je super... až tak, že režiséři a producenti nevědí, co s ním. Ale Glover má už předem vybraný cíl na své „pouti“, v obojím smyslu slova. Tento nejprve úchyl a až pak herec, režisér, příležitostný zpěvák, hudebník a spisovatel, specialista na excentrické výstupy, byl rodiči nucen prostituovat v sitcomech, a tak si na svou nenáviděnou rodinu vymyslel, že jakmile se osamostatní, stane se černou ovčí celá familie a nenechá na jejím seriózním jménu chlup čistý.

Slavným se stal zřejmě až díky svému pojetí postavy nervózního a frustrovaného otce Martyho MekMouchy v prvních dvou dílech komerč-

Crispin Glover — největší úchyl Hollywoodu

Pro Gloverovo mistrovství by musela oscarová ceremonie vymyslet speciální kategorii. Mohla by se jmenovat „cena za přínos o úlety mimo tradiční normy“. Kdo si jej jednou prohlédne, nikdy na něj nezapomene. Krev mu bude tuhnout v žilách při pohledu na ta muka a napětí, s jakými odřikává Crispin Glover své repliky. Když mluví Crispin Glover, jako by se zastavil ve filmu čas příběhu a divák sledoval jen jeho příběh. Rozvíbruje bránice, nervy v mozku a míše, svými pohyby vyvolává hypnotické čaro podobné mámení fakirovy tančící kobry.

Především je mezi všemi vážnými herci Ameriky na svůj mladý věk superlegrační. Je super... až tak, že režiséři a producenti nevědí, co s ním. Ale Glover má už předem vybraný cíl na své „pouti“, v obojím smyslu slova. Tento nejprve úchyl a až pak herec, režisér, příležitostný zpěvák, hudebník a spisovatel, specialista na excentrické výstupy, byl rodiči nucen prostituovat v sitcomech, a tak si na svou nenáviděnou rodinu vymyslel, že jakmile se osamostatní, stane se černou ovčí celá familie a nenechá na jejím seriózním jménu chlup čistý.

Slavným se stal zřejmě až díky svému pojetí postavy nervózního a frustrovaného otce Martyho MekMouchy v prvních dvou dílech komerč-

ního žvejkačkového seriálu *Zpátky do budoucnosti* (Back to the Future I., II.). Scéna tréninku útoku na bastradovu nevzhlednou sanici a následná realizaci takového úderu v praxi přesvědčila všechny o výrazném hereckém talentu mladého podivína. Vydělané peníze mladý herec hned „otočil“ překvapivě jiným, než filmovým směrem. Zasloužil se o znovuvydání sto let staré brožury o lapání kryš, ilustrované zmodernizovaným obrazovým doprovodem znázorňujícím mučení, mrzačení a jiné prznění těchto punkery oblíbených zvířátek. Strach a hnus se začal stávat součástí renomé šíleného Kryšpína. Proto jistě ne náhodou na sebe nenechal dlouho čekat, že jej vyzval ke spolupráci majitel v lihu naložených malých kajmanů, uchovávaných v ledničce na potraviny v letech společné domácnosti. Režisér, který si tímto rozeštl sametovou nymfu svého života a svých filmů herečku Isabellu Rossellini, s Crispinem Gloverem vycítil společnou notu „prz-nitelského“ oka.

Ve *Zběsilosti v srdci* Davida Lynche úchylnému Kryšpínovi není sice vidět pořádně do tváře, ale i tak se zapsal do paměti pozornějších diváků tím, jaké pohybové kreace před kamerou předvedl. Jako bláznivý a schizofrenní strýček, který ve vyprávění blondýnky Luly záhadně nakonec zmizí, který v noci, kdy dělá chlebičky v převlečení za Santa Clause, protože chce mít pořad Vánoce. Necelou minutu na plátně a Crispin Glover se zapsal do dějin schizoidní kinematografie jako málokdo z herců vedlejších rolí.

Lynch si šíleného Glovera nakonec vybral i do hlavní role jedné epizody své klaustrofóbií napumpované televizní twilight zone - *Hotelového pokoje*. Glover v ní hraje jak smyslů zbavený a jeho herectví, tolik prožité a procítěné narozdíl práce ostatních herců, je k zalkousnutí.

Glover vystupuje v roli zvláštního uhlíře na začátku filmu *Mrtvý muž* režiséra Jima Jarmusche. Je to ten od šmíru zdělaný podivín, který si sedne ve vlaku naproti hlavnímu hrdinovi a pronáší ještě podivnější repliky tak, že si pak divák není jistý ani nosem mezi svými očima.

Jeden z nejtípnějších výstupů v poslední době měl paradoxně v perverzfilmu Miloše Formana *Lid versus Larry Flint*, kde si zahrál pornografova pucfleka a kamaráda z nejranějšího období pornoeditorské kariéry. Ve filmu pronáší slavnou větu: „Co máš v plánu, Larry?“

To, co měl v plánu Larry Flint na rozdíl od minutových supervýstupů Crispina Glovera v tomto filmu, nebylo až zas tak zajímavé, jako skutečné osudy herce, který nahraje desku s portrétem Adolfa Hitlera na obalu a zpívá na ní sám básnické texty iniciátora nechutných vražd - Charlese Mansona.

Se svým extrémismem nezapadá do představ o hodných hercích, kteří odřikávají dialogy lupičů a je jim rozumět. Gloverovi není někdy rozumět ani slovo, má tiky, přebrepty, naschvál si šape na jazyk, pohled upřený jakoby úplně mimo svět. Až jej někdy poznáte, pochopíte, že mu přístup klasického pitvoření a hereckého sloužení rolím není vlastní. Hlavním prostředkem jeho herecké jinakosti je, že se při všem svém hraní náramně baví - dělá si z nás, z vysokého i nízkého, ze sebe sama průu. Glover trdlováním ve filmu ve spojení se svými excesy - akčním (veřejným) uměním a riskantním vystupováním z pohodlného života hereckých hvězd - přesvědčuje o neomezených hranicích humoru a tajemství herectví jako profese. Těším se, že jednou uvidím v Beverly Hills jeho „sádrové“ odlitky v Planet Hollywood a hvězdu v chodníku slávy s do betonu zapuštěnými mřížkami a krysíma nožkami!

George C. Scott — opravdu zlej filmovej tat'ka

Bývalý vojenský maršál George Scott šel tento rok pod kytičky a je ho obrovská škoda. V porovnání například s Jackem Nicholsonem, mrtvolou už zaživa, byl Scott po sedmdesátce stoprocentně stále nepředvídatelná herecká „hrozba“! Scott, rodák z buranova někde v Missouri, ani nemohl nemít po svých prvních štacích v buranovu tolik vzdáleném New Yorku odvykací problémy s alkoholem - jeho osud byl podobný s osudem Lexe Barkera, i když vypadal spíše na atleta těžších disciplín královny sportu. Byl také pětkrát ženatý za slavné herečky, romanticky dokonce dvakrát za stejnou ženu. Gazely z Beverlyho kopců lovil systematicky, chtěl vždy to nejlepší, nejkrásnější a nejvyhledávanější. Režisér John Huston vzpomínal, jak urputně chtěl tento bouřlivák dostat do postele slavnou herečku Avu Gardner, když společně natáčeli v Itálii film *Bible*, kde Scott měl hrát k Bohu morálně snad nejzodpovědnější osobu „knihy knih“, Abraháma. Zpacifikovalo ho až to, když později s Avou Gardner začal chodit Frank Sinatra, který posílal pro její bezpečí doprovod svých ostrých hochů z italoamerických nesmlouvavých kruhů. Ze zklamání, se zkrivenou drzkou a doutníkem v nevmáchané hubě, Scott svůj lov raději vzdal a vzal k tomuto osudu „metaforickou“ roli generála, který vítězil bitvu za bitvou za druhé světové války, ale musel své tažení v politickém zájmu zastavit těsně před Prahou.

V roce 1971 George C. Scott za postavu generála Pattona odmítl ocenění Oscarem. Řekl, že ceremoniál je „přehlídka masa“, konaná za účelem kanibalismu, a raději se pustil do režie dvou vlastních filmů - jak jinak než s příznačnými názvy - *Vzteky* (Rage, 1971) a *Divokost je ztráta* (Savage Is Loose, 1974). Vojáci, generálové, mstitelé, primáři, vědci, exorcisté, opilci a šéfové všeho druhu, to jsou Scottovy role, filmové a životní. Ne náhodou si jméno právě z jeho filmu *Firestarter* vybrali Prodigy pro jeden ze svých zlo cedících singlů.

Nezbývá mi než ještě prohlásit za kultovní herecké výstupy, kdy George C. Scott v roli Pattona krutě zřackuje vystrašeného vojáčka v polním lazaretu, protože jeho psychická újma není tak vážná jako u v bolestech ležících raněných. Legendární je i temně rudá scéna z Schraderova kalvinistického filmu *Naostro* (Hardcore), v níž fanaticky zoufalý a zuřivý otec při pátrání po dceři proběhně papundeklovými stěnami jednoho z doupat „pornoprůmyslu“.

F. F. Coppola pro Scotta napsal Pattonovi slavnou úvodní řeč před obří americkou vlajkou, adresovanou k diváky neviděné armádě, ale vlastně i k obecnostu v hledišti kinosálu: „You do not die for your country, you make the other poor dumb bastard die for his,“ zněla v nepřeložitelném originále. Měli byste George C. Scotta slyšet větu pronést, abyste ocenili skutečnou majestátnost mystické reinkarnace herce v autentickou osobnost slavného generála i kartágského vojévůdce Hanibala. Pochopili byste, že něco takového by těžko mohl předvádovat takový Petr Haničinec. Další replika pro Pattona totiž zněla: „Bože, jak nenávidím dvacáté století!“ Takový názor se nedá přetřít na růžovo. Nedivil bych se, kdyby až v těžkých chvílích národa z Blaniku vyjel Sv. Václav, měl by Scottův ksicht.

DALŠÍ MIMIKRY

- 8 — William Atherton — ten, co (nejen od Willise) vždycky dostane přes držku
- 9 — Jack Nance — Erasurehead všech vyčesávek od jezera *Twin Peaks*
- 10 — Franta Peterka — gangster a Krakonoš českého filmu: „majitel nožířství v Mičegu!“
- 11 — Freddie Jones — ostrovní král komiků pan Ptáček
- 12 — Marie Rosůlková — detektivkařská babička Grešlička
- 13 — Steve Zahn — objev hurvajzovské Ameriky
- 14 — Martin Landau — uhrančivec tajemných thrillerů - šedá eminence Akt X
- 15 — Chevy Chase — nejtupnější snob americké komedie
- 16 — Grace Jones — černá gazela kombinéz a futur účesů
- 17 — James Cagney — první, kdo ve filmu někomu vymáčkal o ksicht grepfruit (Veřejné zlo)
- 18 — Edward J. Robinson — malej Cézár gangsterek
- 19 — Klaus Kinski — zbabělý Nosferatu a Liška podšitá
- 20 — Donald Sutherland — pan Krindy Pindy
- 21 — Robert Blake — The Mysteryman
- 22 — Gary Busey — „bubeník“ a „bruska“ akčního filmu
- 23 — tak tohle je Mochico
- 24 — Josef Hlinomaz — průvodce po všech barech - suprcloumák pistolníků - pan Gogo
- 25 — Karel Augusta — smolař, vrah a outsider české detektivky - vždycky ho chytí
- 26 — Jean Lefebvre — velký pařížský voodoo šaman komedie
- 27 — Dennis Hopper — Frank Booth: „Vopíchám všechno, co se hejbe!“
- 28 — Karen Blake — velká kobylka šilhavka
- 29 — John Hurt — první nositel viru Alien na lodi Nostromo
- 30 — Harry Dean Stanton — pane Pejsku, don't go down to New Orleans
- 31 — Dean Stockwell — Růžovej Cukrouš a velkej píčus Ben
- 32 — Josef Bláha — původce „bláhovosti“
- 33 — Albert Brooks — „Robot pozemšťanovi: Maminka s tebou nepojede!“
- 34 — Peter Coyote — zvaný Klíče, jinak též smějící se bestie
- 35 — Goldfinger Gerd Fröbe — pro malá děvčátka čokoládoví "Naci" ježečci
- 36 — John Huston — „Politici, domy a kurvy jsou vážení, když dlouho vydrží!“ (*Čínská čtvrť*)
- 37 — Richard Chamberlain — ikona antické krásy (stejně jako Bowie)
- 38 — Eli Wallach — Calvera - starej lotr mexickéj
- 39 — Malcolm MacDowell — I'm singing in the rain, singing...